

IX. Remete

Élettelenül kopár földön,
felhőtlen ég alatt a Remete, kinek
hosszú szakálla már egészen
fehér. Bal kezében tartott
vándorbotra támaszkodva áll,
jobbában lámpást tart, mely ég
és világít, de amelynek fényét
öltözékének redői csökkentik.

Az általam rajzolt képpel
ellentétben, a Remete esetleg
felfelé nézzen.

Az elvi ember elindul, hogy
elkezdje kálváriáját, de hirtelen
megtorpan, mert nem tudja:
„hogyan tovább?”

Sivár táj, szürke ég:
reménytelenség. Nem tudni,
hogy mióta rekedt itt remete.

Hosszú, fehér szakálla az időtlenséget szimbolizálja. A ruha: állapotot jelent, mely a lámpást vagyis az Öntudatot eltakarja, s melyen keresztül csak átszűrődik lámpás rejtett, lappangó lobogása, az Öntudat elhomályosult fénye.

A vándorbot a Varázsló pálcája, a Teremtés szimbóluma, mely azonban most már a Remete bal-kezében van. A remete tanácstalan, felfelé néz, segítségért, mert nem tudja mit tegyen, merre menjen. Bár az Öntudat fénye elhomályosult, mégis, a stagnáló embert, az elvi embert tovább fogja vezetni az Úton. Ahhoz pedig, hogy a tovább-vezető Útra rátaláljon, ki kell mozdulni egyensúlyi helyzetéből. A tovább vezető út *módszerére* kell, hogy ráleljen.

A IX-es Remete-kép keresés, a valóság megsejtése, befelé-fordulás, földönjárás, és az ég nyilazása. Az első beavatás, a bölcsesség talaja.

Állatövi jegye: a Nyilas (Az elvi ember az eget nyilazza útmutatásért.)

A II. Stáció. Krisztus vállára veszi a keresztet, majd a kereszttel elindul.